Când Biserica închide ochii la câștigul nelegiuit

Dacă ai trăit ani de zile în acest păcat — justificând munca la negru sau evitarea taxelor — și **biserica** din care faci parte nu doar că nu te-a mustrat, ci a tolerat sau chiar a închis ochii față de această practică, atunci este un semn grav că și ea se află într-o stare de rătăcire și moarte spirituală.

O astfel de biserică nu reflectă neprihănirea care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu, ci a coborât standardul sfințeniei la nivelul convențiilor omenești.

Biserica nu a fost dată pentru a valida păcatul, ci pentru a forma caractere neprihănite, aliniate la adevărul lui Dumnezeu. Scopul ei este să aducă omul la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, Cel neprihănit, nu să-i ofere confort în nelegiuire.

Adevărata biserică nu coboară standardul, ci îl înalță — chemând fiecare suflet la transformare, curăție și responsabilitate. Ea nu se mulțumește cu aparențe religioase, ci urmărește desăvârșirea în Hristos, care este modelul suprem de neprihănire. Scriptura spune că slujitorii lui Dumnezeu au datoria să vegheze asupra sufletelor celor încredințați lor (**Evrei 13:17**), iar această veghere implică și netolerarea păcatului.

Atunci când biserica nu mai mustră păcatul, ci îl tolerează, ea trădează mandatul divin și devine complice la rătăcirea sufletelor. Când o comunitate de credincioși acceptă în mod tacit păcate evidente, cum este înșelăciunea fiscală, ea este părtașă la ele. Lipsa de reacție nu este neutralitate, ci aprobare tăcută.

O astfel de biserică, care nu are curajul să spună adevărul, care nu mustră păcatul și nu cheamă la pocăință, este o biserică lipsită de viață. Chiar dacă are activități religioase, cântările răsună și predicile se țin, dacă Duhul Sfânt nu lucrează sfințenie și transformare, acea biserică este moartă. Iar cei care fac parte dintr-o astfel de adunare sunt mădulare moarte — prezenți fizic, dar despărțiți de viața care vine din Hristos.

Această stare este asemănătoare cu cea a poporului Israel, în Iosua capitolul 7, când Dumnezeu și-a retras prezența din mijlocul lor din cauza păcatului ascuns al lui **Acan** . Deși erau chemați să cucerească țara promisă, au fost înfrânți de un dușman slab, iar Dumnezeu a spus: „Nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” (**Iosua 7:12**).

Aceasta nu a fost doar o disciplinare, ci o retragere clară a prezenței divine. Dumnezeu nu mai era acolo — nu mai lupta pentru ei, nu mai binecuvânta lucrarea lor — până când păcatul a fost descoperit, mărturisit și îndepărtat. Acest verset subliniază că prezența lui Dumnezeu nu poate coexista cu păcatul tolerat sau ascuns. El nu doar că se retrage, ci avertizează că nu va mai fi cu poporul până când păcatul nu este îndepărtat complet.

Adevărata biserică a lui Hristos este vie, curată și veghează cu discernământ sfânt asupra păcatului, oricât de acceptat ar fi el în societate. Ea nu se conformează lumii, ci se conformează Cuvântului. Dacă biserica din care faci parte nu face acest lucru, dacă tolerează păcatul și nu trăiește în lumină, nu amâna decizia. Dumnezeu te cheamă astăzi să ieși, să te desparți, să alegi curăția și să te aliniezi la standardul neprihănirii Sale. Ascultă glasul Lui și pășește pe calea sfințeniei — El promite că te va primi.

Scriptura este clară în această privință. Apostolul Pavel scrie în **2 Corinteni 6:17-18** : „De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic."

Această chemare nu este una la izolare, ci la separare sfântă. Nu este o invitație la judecată, ci la curăție și loialitate față de Dumnezeu. Când o comunitate refuză să se pocăiască și persistă în tolerarea păcatului, cel care este flămând după neprihănire este chemat să se despartă, nu din mândrie, ci din ascultare.

Scriptura avertizează să nu ne unim cu cei care trăiesc în aceste păcate: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el..." (**Psalmul 50:16-18**). A rămâne într-un astfel de context — fără mărturie și fără luptă — înseamnă a deveni parte dintr-un trup lipsit de viață și de prezența lui Dumnezeu.

Despărțirea de nedreptate este uneori dureroasă, dar este singura cale spre părtășia adevărată cu Dumnezeu. El promite că va primi pe cei care aleg sfințenia, chiar cu prețul rupturii de ceea ce este familiar. Adevărata biserică este formată din cei care aleg să trăiască în lumină, chiar și atunci când întunericul este majoritar.

La chemarea lui Hristos de a trăi în neprihănire, cel care se lasă cercetat de Duhul Sfânt va avea o dorință profundă de schimbare. Această dorință nu este superficială, ci se manifestă ca o foame și o sete după neprihănire — semnul unei inimi trezite, care tânjește după o viață curată, plăcută lui Dumnezeu.

Această sete sinceră deschide drumul nașterii din nou, momentul în care omul este restaurat în relația cu Dumnezeu și primește o nouă identitate: **ucenic** al Domnului Isus Hristos. Dar ucenicia nu este doar o etapă inițială, ci o călătorie continuă de formare spirituală, în care credinciosul este chemat să crească „până va ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (**Efeseni 4:13**).

Această transformare nu este doar o schimbare de comportament, ci o despărțire radicală de tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu — inclusiv de fructul păcatului lui Iuda și al lui Acan: lucrurile ascunse, păstrate cu încăpățânare de mulți, sub povara restituirii.

Ca ucenici ai Săi, suntem chemați să trăim cum a trăit El — fără comori ascunse, fără compromisuri, fără câștig obținut pe nedrept. A trăi în lumină înseamnă a fi transparent, drept și curat înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu nu se clădește pe ascunzișuri, ci pe adevăr, dreptate și sfințenie.

Această viață transformată se manifestă printr-o ucenicie reală, în care Împărăția lui Dumnezeu devine prioritatea supremă, iar neprihănirea Lui – modelul tău de viață, așa cum ne învață Scriptura: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui…” (**Matei 6:33**).

Este o viață trăită așa cum a trăit Hristos, în adevăr, cu integritate și supunere față de cerințele neprihănirii lui Dumnezeu — o chemare la renunțarea la orice compromis și la umblarea zilnic pe calea strâmtă a dreptății. (**Matei 7:14**)

Trăirea valorilor Împărăției lui Dumnezeu nu este ușoară, dar este plină de sens și de frumusețe. Este un drum dificil, dar binecuvântat.

Un îndemn personal Dumnezeu te cheamă să te înscrii în școala uceniciei Sale. Nu amâna acest pas. Răspunde chemării Lui cu credință și hotărâre. Roagă-te Domnului să-ți dăruiască o **biserică vie** , care nu tolerează păcatul — un loc unde să fii hrănit spiritual, corectat și încurajat să crești în dreptate așa cum cere Scriptura: „Urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (**2 Timotei 2:22**). Doar acolo vei putea crește „la statura de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (**Efeseni 4:13**).

Dacă nu există o biserică vie în apropierea ta și ai nevoie de sprijin sau îndrumare, **suntem disponibili să te ajutăm** — ne poți contacta pentru a primi ajutorul necesar ca să începi o viață cu adevărat nouă în Hristos.

Sursa: *Când Biserica închide ochii la câștigul nelegiuit* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/cand-biserica-inchide-ochii-la-castigul-nelegiuit